

Α' Βασιλειῶν
κεφ. 1-4

Ὁ Σαμουήλ

Ἀντί ἄλλης ἀφόρμησης μπορούμε νά δείξουμε στά παιδιά φωτογραφίες μέ ναούς ἀπό διάφορες χῶρες, βλ. ἐποπικό ὕλικό, κι ἔπειτα νά τοὺς κάνουμε τήν ἐρώτηση πού ἀκολουθεῖ.

Ὁ πρῶτος ναός πού εἶχαν οἱ Ἰσραηλῖτες, ἀπό τότε ἀκόμη πού βάδιζαν μέσα στήν ἔρημο, ξέρετε ποιός ἦταν; Μία σκηνή, πού τήν ὀνόμαζαν «**Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου**». Τήν εἶχε φτιάξει ὁ Μωυσῆς μέ ὅ,τι πολυτιμότερο ὑπῆρχε ἐκείνη τήν ἐποχή, μέ ὑφάσματα φτιαγμένα μέ χρυσή κλωστή! Κι ὅλα τά ἀντικείμενά της ἦταν φτιαγμένα ἀπό καθαρό ἀσήμι καί χρυσάφι. Ἐκεῖ φύλαγαν οἱ Ἰσραηλῖτες τήν **Κιβωτό της Διαθήκης**, πού ἦταν τό ἱερότερο σκεῦος τοῦ ναοῦ.

Ἐξω ἀπό τή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου πρόσφεραν τίς **θυσίες** τους. Διάλεγαν τά καλύτερα ἀπό τά ζῶα τους καί ἔκαιγαν τό κρέας τους γιά νά τό προσφέρουν ἔτσι σπὸν Θεό. Ἐνα μέρος ἀπ' αὐτά τά κρέατα ἔπαιρναν σὸ τέλος τῆς θυσίας οἱ ἱερεῖς γιά τό σπίτι τους καί ἔτρεφαν τήν οἰκογένειά τους, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

Κι ὅταν ἐγκαταστάθηκαν οἱ Ἰσραηλῖτες στή γῆ πού τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός, στή γῆ **Χαναάν**, ναός τους ἦταν πάλι ἡ Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου. Πολλά χρόνια ἀργότερα ὁ βασιλιάς **Σολομώντας** ἔχτισε

στά **Ἱεροσόλυμα** ἕναν μεγαλόπρεπο ναό. Μέχρι τότε ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες ἀπό κάθε γωνιά τῆς Χαναάν, ἰδιαίτερα στίς μεγάλες γιορτές, ξεκινοῦσαν μέ λαχτάρια γιά τή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου. Κι ἦταν πολύ χαρούμενοι σάν ἀντάμωναν μέ τούς συμπατριῶτες τους στό σπίτι τοῦ Θεοῦ!

Ξεχωριστή ἦταν ὅμως ἐκείνη τή μέρα ἡ χαρά τῆς Ἰσραηλίτισσας Ἄννας. Ἐφτάσε στή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου ἔχοντας γιά τόν Θεό ἕνα δῶρο, πού μέ πολύ κόπο τό ἀπέκτησε. Ποιό ἦταν αὐτό τό δῶρο; Ὁ μικρός τῆς γιός, πού τόν γέννησε μετά ἀπό ἐπίμονη καί θερμή προσευχή. **Σαμουήλ** τόν εἶχε ὀνομάσει, πού σημαίνει **«τόν ζήτησα ἀπό τόν Θεό»**. Μέ βαθειά συγκίνηση τόν ὀδηγεῖ στόν ἀρχιερέα Ἡλί, νά τόν κρατήσῃ κοντά του γιά βοηθό του!

Ἀπό κείνη τήν ὥρα ὁ Σαμουήλ ὑπηρετεῖ στή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου. Τό μικρό παιδί μεγαλώνει μέσα στό σπίτι τοῦ Θεοῦ! Ἡ μητέρα του κάθε χρόνο τόν ἐπισκέπεται καί τοῦ φέρνει ἕναν καινούργιο λευκό χιτῶνα. Στό μεταξύ, ἄλλα πέντε παιδιά εἶχαν γεννηθεῖ τῆς τῆς χάρισε ὁ Θεός μετά τόν Σαμουήλ.

Τά χρόνια περνοῦν καί ὁ Σαμουήλ ὅλο καί πιο πολύ **ἀγαπᾷ τό σπίτι τοῦ Θεοῦ**, τήν ἅγια Σκηνή Του! Μέ μεγάλη **χαρά** βοηθᾷ τούς ἱερεῖς στίς θυσίες. Μέ **προθυμία** κάνει ὅποια δουλειά τοῦ ἀναθέτει ὁ ἀρχιερέας Ἡλί. Φροντίζει ὅλα νά εἶναι καθαρά καί περιποιημένα. Σάν ἄγγελος διακονεῖ μέ **εὐλάβεια**, μέ **προσοχή**, μέ **προσευχή**. Ὅλη ἡ σκέψη, ὅλη ἡ καρδιά του εἶναι στόν Θεό, πού Τόν νιώθει πολύ κοντά του. Τί τιμή, τί μεγάλη εὐλογία! **Ἐνα τόσο μικρό παιδί τόσο κοντά στόν ἅγιο Θεό!** Εἶναι στιγμές πού ἡ καρδιά του χτυπᾷ πολύ δυνατά· ἀπό **εὐγνωμοσύνη**, ἀπό **συγκίνηση!**

Γι' αὐτό ἡ συμπεριφορά του ἦταν πάντα **ὑποδειγματική**. Διέφερε τόσο πολύ ἀπό τά παιδιά τοῦ Ἡλί! Αὐτά δέν εἶχαν εὐλάβεια. Βοηθοῦσαν, βέβαια, τόν πατέρα τους, ἀλλά πολύ συχνά ἔδειχναν ἀσέ-

βεια τήν ώρα τῆς προσευχῆς, τήν ώρα πού προσφέρονταν οἱ θυσίες στόν Θεό. Ὁ καημένος ὁ Ἡλί! Ἦταν πολύ λυπημένος μέ τούς δύο γιούς του. Δέν τούς μάλωσε ὅμως ὅσο ἔπρεπε, δέν τούς τιμώρησε αὐστηρά. Κι ὅσο μεγάλωναν, γίνονταν ὀλοένα καί πιό ἀσεβεῖς! Τί ἔκαναν; Πλησίαζαν στόν βωμό ὅπου προσφέρονταν οἱ θυσίες κι ἔπαιρναν γιά τόν ἑαυτό τους ἀπό τά κρέατα πρίν ὀλοκληρωθεῖ ἡ θυσία! Αὐτό δέν ἐπιτρεπόταν ἀπό τόν Νόμο. Σκανδάλιζαν ἔτσι τούς ἀνθρώπους πού τούς ἔβλεπαν καί πρόσβαλαν τόν ἴδιο τόν Θεό, ἀφοῦ οἱ θυσίες σ' Αὐτόν προσφέρονταν.

Τούς κάλεσε ὁ Ἡλί καί τούς δύο, τόν **Ὁφνί** καί τόν **Φινεές**, καί τούς εἶπε: «Τί εἶναι αὐτά πού κάνετε; Ἀκούω συνεχῶς παράπονα ἀπό τόν λαό γιά σᾶς. Μή, παιδιά μου, μήν κάνετε ἔτσι. Δέν εἶναι ὥραϊα πράγματα αὐτά. Εἶναι ἀσέβεια στόν ἴδιο τόν Θεό!». Αὐτοί ὅμως δυστυχῶς δέν ἄφησαν τήν κακιά τους συνήθεια.

Ὁ Σαμουήλ ἐπηρεάστηκε ἀπό τά ἀσεβῆ παιδιά τοῦ Ἡλί; Παρασύρθηκε ἀπό τό κακό τους παράδειγμα; Ὁχι! Ὁ Σαμουήλ δέν ἔχασε τήν εὐλάβειά του. Λυπόταν γιά τή συμπεριφορά τῶν ἀσεβῶν παιδιῶν. Κι ἔβαζε ἀκόμη περισσότερο τά δυνατά του νά μή λυπήσει τόν Θεό πού ἀγαποῦσε. Πόσο τόν καμάρωναν ὅλοι! Κι ὁ Θεός; Πῶς νά τόν ἔβλεπε; **Περισσότερο κι ἀπό τό πιό εὐωδιαστό θυμίαμα, περισσότερο κι ἀπό τήν πιό ἐκλεκτή θυσία ἄρεσε στόν Θεό ἡ εὐλάβεια τοῦ Σαμουήλ.**

Μιά νύχτα, ἐνῶ ὁ Σαμουήλ κοιμόταν, ἄκουσε μιά φωνή νά τόν καλεῖ: «Σαμουήλ, Σαμουήλ!». Τρέχει ἀμέσως στόν Ἡλί.

- Μέ φώναζες, νά ἔμαι!

- Δέν σέ φώναξα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἡλί, πῆγαινε νά κοιμηθεῖς.

Σέ λίγο ἀκούγεται πάλι ἡ ἴδια φωνή: «Σαμουήλ, Σαμουήλ!». Τρέχει ξανά ὁ Σαμουήλ στόν Ἡλί.

- Μέ φώναζες, νά ἔμαι!

- Δέν σέ φώναξα, τοῦ ξαναλέει μέ ἀπορία ὁ Ἡλί, πῆγαινε νά κοιμηθεῖς.

Γιά τρίτη φορά ό Σαμουήλ άκούει τ' όνομά του καί τρέχει στόν 'Ηλί. Ποιός άλλος θά μπορούσε νά τόν φωνάζει μέσ στή νύχτα;

Αυτή τή φορά ό 'Ηλί κατάλαβε: 'Ο Θεός καλεϊ μέ τ' όνομά του τό μικρό παιδί.

- Πήγαινε πίσω, παιδί μου, τοῦ λέει. Κι άν άκούσεις πάλι τήν ίδια φωνή, ν' άπαντήσεις: «Μίλησέ μου, Κύριε, ό δοῦλος σου άκούει».

Γύρισε πίσω ό Σαμουήλ καί τόν πῆρε πάλι ό ὕπνος. Κι όταν άκουσε νά τόν ξανακαλεϊ ή φωνή, άποκρίθηκε όπως τοῦ εἶπε ό 'Ηλί. 'Η φωνή αυτή ήταν, πραγματικά, ή φωνή τοῦ Θεοῦ. 'Ο ἴδιος ό Θεός τοῦ μίλησε καί τοῦ άποκάλυψε πολλά γεγονότα πού θά γίνονταν στό μέλλον. Κι άργότερα εἶγινε **μεγάλος προφήτης καί σοφός κριτής**, άρχηγός τοῦ ισραηλιτικοῦ λαοῦ ό Σαμουήλ, πού άπό μικρό παιδί ὕπηρετοῦσε μέ τόση άγάπη στό σπίτι τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στό σπίτι τοῦ Θεοῦ

Στό σπίτι τοῦ Θεοῦ ἔχουμε κι ἐμεῖς, παιδιά, τήν τιμή νά 'μαστε καλεσμένοι. Κάθε Κυριακή μᾶς καλεϊ κι ἐμᾶς ό Θεός στόν ναό Του. Ἐκεῖ γίνεται **ή μεγαλύτερη θυσία**, αυτή πού άντικατέστησε όλες τίς άλλες θυσίες: ή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ μας. Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ξαναζοῦμε τόν Μυστικό Δεῖπνο καί τή θυσία τοῦ Χριστοῦ. **Ἄγγελοι καί ἅγιοι** βρίσκονται τήν ὥρα αυτή γύρω άπό τήν Ἁγία Τράπεζα, γιατί συντελεῖται **τό πιό μεγάλο θαῦμα** στόν κόσμο: κατεβαίνει τό ἅγιο Πνεῦμα καί μεταβάλλει τό ψωμί καί τό κρασί σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Ὅταν στή συνέχεια πλησιάζουμε στό Δισκοπότηρο καί κοινωνοῦμε, παίρνουμε μέσα μας τόν ἴδιο τόν Χριστό, τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του!

Ἡ **Θεία Λειτουργία** τῆς Κυριακῆς εἶναι ή πιό σημαντική καί πιό ιερή ὥρα τῆς ἐβδομάδας! Τί κρίμα πού κάποια παιδιά δέν τό θεω-

ροῦν ἀναγκαῖο νά πηγαίνουν στήν ἐκκλησία! Προτιμοῦν τόν ὕπνο, τήν τηλεόραση, τόν ὑπολογιστή τους, τίς βόλτες, τόν ἀθλητισμό... Χάνουν ἔτσι τήν εὐκαιρία πού μᾶς δίνει ὁ Θεός νά βρεθοῦμε στό σπίτι Του, νά πάρουμε τήν εὐλογία Του!

Ἐμεῖς, ἄραγε, πού εἴμαστε σήμερα ἐδῶ, **ἀγαποῦμε τό σπίτι τοῦ Θεοῦ;** Τρέχουμε μέ λαχτάρα, ὅταν μᾶς καλεῖ ἡ καμπάνα τοῦ ναοῦ; Κάθε φορά πού χτυπᾷ, **ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ.** Περιμένει κάθε Κυριακή τόν καθένα μας ξεχωριστά. Πόσο λυπᾶται ὅταν βλέπει τή θέση μας ἄδεια...

Ὑπάρχουν, βέβαια, παιδιά πού δέν χρειάζεται νά τά ζυπνήσουν οἱ γονεῖς τους τό πρῶτῃ τῆς Κυριακῆς. Μόνα τους ζυπνοῦν καί πηγαίνουν στόν ναό. Εὐλογημένα παιδιά! Πολλά ἀπ' αὐτά ἔγιναν **οἱ ἄγγελοι τοῦ σπιτιοῦ** τους, γιατί στάθηκαν ἡ αἰτία ν' ἀρχίσουν καί οἱ γονεῖς τους νά ἐκκλησιάζονται.

Ἀλλά καί μέσα στόν ναό σάν ἄγγελοι σέκονται, ξεχωρίζουν γιά τήν εὐλάβειά τους. Δέν ἀρκεῖ, παιδιά, ἀπλῶς νά παραβρισκόμαστε στόν ναό. Εἶναι πολύ σημαντικό καί τό **πῶς στεκόμαστε, πῶς παρακολουθοῦμε καί συμμετέχουμε.** Ἐχουμε τήν εὐλάβεια τοῦ μικροῦ Σαμουήλ;

Πῶς εἶναι τό παιδί πού ἔχει εὐλάβεια; (*μοιράζουμε τόν δεκάλογο τοῦ εὐλαβικοῦ παιδιοῦ, βλ. ἐποπτικό ὕλικό*)

1. Μπαίνει στόν ναό σιωπηλά.
2. Κάνει προσεκτικά καί σωστά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ.
3. Ἀνάβει τό κερί στό μανουάλι.
4. Ἀσπάζεται τίς εἰκόνες.
5. Κάθεται ἤσυχα στή θέση του.
6. Παρακολουθεῖ ἀπό κεῖ, δίχως νά μετακινεῖται, ὅλα ὅσα γίνονται καί λέγονται στή Θεία Λειτουργία (*μποροῦμε νά συστήσουμε τό ἐγκόλπιο τῆς Θείας Λειτουργίας*).
7. Ψάλλει τούς ὕμνους πού ξέρεي καί ἀπαγγέλλει μαζί μέ ὅλους τούς πιστούς τό «Πιστεύω» καί τό «Πάτερ ἡμῶν».

8. Σηκώνεται ὄρθιο σέ ὀρισμένα σημεῖα τῆς Θείας Λειτουργίας (βλ. *δίπτυχο*).
9. Δέν βγαίνει ἀπό τόν ναό παρά μόνο ἀφοῦ πεῖ ὁ ἱερέας τό «Δι' εὐχῶν...».
10. Παίρνει τό ἀντίδωρο ἀπό τό χέρι τοῦ ἱερέα.

Τά παιδιά πού ἀγαποῦν τόν Θεό δέν θέλουν νά χάσουν οὔτε μία Κυριακή τῇ Θεῇ Λειτουργίᾳ! Ἀλλά καί σέ κάθε σχολικό ἐκκλησιασμό συμμετέχουν μέ προθυμία καί μέ εὐλάβεια. Πῶς νά μή χαρίσει σ' αὐτά τά παιδιά ὁ Θεός πλούσια τήν εὐλογία Του; (Προτεινόμενο τραγούδι: «Κυριακή», ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β'», σ. 290, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐφτά», ἀρ. 8, βλ. ἐποπτικό ὑλικό).

**Στό κάλεσμα τῆς καμπάνας
τρέχω μέ χαρά
καί σάν τόν Σαμουήλ
στέκομαι εὐλαβικά.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Φωτογραφίες μέ ναούς ἀπό διάφορες χῶρες.
2. *Δίπτυχο*: «Ὁ δεκάλογος τοῦ εὐλαβικοῦ παιδιοῦ».
3. Τραγούδι: «Κυριακή» (σέ ἀρχεῖο κειμένου-ῆχου).
4. Σταυρόλεξο.
5. Ζωγραφιά.